

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 26. ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΕΤΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ ΚΣΤ΄ !!
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΥΡΟΒΛΥΤΗΣ
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΕΤΕΡΑ
(καθώς ψάλλεται ἐν τῇ Μονῇ τῆς Μεγίστης Λαύρας Ἁγίου
᾽Ορους)

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τό· *Μακάριος ἀνήρ*. Εἰς δὲ τό· *Κύριε ἐκέκραξα*, ἰστώμεν στίχους στ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος Β΄ . Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Λάμπει, τῇ πατρίδι σου ἀεὶ, ἔνδοξε Δημήτριε Μάρτυς, ὡσπερ ἀστῆρ φαεινός, σκέπεις γὰρ ἐκάστοτε, ταύτην ἐκ βλάβης ἐχθρῶν, καὶ λυτροῦσαι κακώσεως, καὶ ζάλης παντοίας· ὄθεν, καὶ χαρμόσυνον ἄγει ἐτήσιον, μάκαρ ἑορτὴν ἐκτελοῦσα, πίστει τε καὶ πόθῳ ὑμνοῦσα, Κύριον τὸν σὲ ὑπερδοξάσαντα.

Μάρτυς, Ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ, θαύμασιν ἀστράπτεις τῷ κόσμῳ, οἷάπερ ἥλιος, Ἅγιε Δημήτριε· διὸ τὴν μνήμην σου, εὐωχοῦμεθα ἅπαντες, τῶν σῶν τεραστίων, μάκαρ τὰ ἐξαίσια πανηγυρίζοντες, πίστει, παρρησίαν οὖν ἔχων, πρέσβευε πρὸς Κύριον σῶσαι, ἐκ φθορᾶς καὶ θλίψεως τοὺς δούλους σου.

Λόγχοις, ἐκεντήθης τὴν πλευράν, διὰ τὸν νυγέντα Σωτῆρα, ἐν τῷ σταυρῷ τὴν πλευράν, τούτου γὰρ τὰ στίγματα, πόθῳ ἐζήλωσας, Ἀθλοφόρε Δημήτριε, δεικνύων τοῖς πᾶσι, τὸ ἀκαταγώνιστον, τῆς καρτερίας σου· ὄθεν, καὶ τρωθεὶς ὁ διώκτης, βέβληται λαβῶν σου τὴν πείραν, τῆς ὁμολογίας Ἀθλητὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ἔτερα. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν.

Ποίοις, οἱ γηγγενεῖς χείλεσιν, ἀνυμνήσωμεν τὸν Ἀθλοφόρον, καὶ σημειοφόρον Δημήτριον; Τοῦ Χριστοῦ τὸ στόμα τὸ ἅγιον, τὸν φαιδρὸν Κυρίου στρατιώτην, ἀγάλλου, Θεσσαλονίκης ἢ περίχωρος· εὐφραίνου, τῶν Μακεδόνων ἢ μητρόπολις, μεγαλαυχοῦσα τῇ δόξῃ, τῶν πολλῶν θαυμάτων, τοῦ θερμοῦ προστάτου ἡμῶν· δι' οὗ πάσης θλίψεως, καὶ νόσων ἀπολυτρούμεθα.

Ποίοις, οἱ γηγγενεῖς ὄμμασι, τὴν πανθαύμαστον τοῦ στεφηφόρου, παναγίαν λάρνακα βρύουσαν; Τὸ εὐῶδες μῦρον κατίδωμεν, Δημητρίου τοῦ ὑπερενδόξου, πελάγη, καὶ ποταμοὺς ἀποξηραίνουσαν, παισμάτων, καὶ νόσων βλάβην ἐκδιώκουσαν, δαιμονικῆς τυραννίδος, καὶ παντὸς κινδύνου, λυτρουμένην ἣν ὁ Χριστός, ἀξίως ἐδόξασεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Τίνα, τὰ φοβερὰ ἄσματα, ἃ συνάδεις Ἀγγέλοις Κυρίῳ, παρεστῶς παμμάκαρ Δημήτριε; ὅθεν ἐποπτεύεις τοὺς κάμνοντας, φυγαδεύεις νόσους καὶ τὰ πάθη, τὸ κλέος, Θεσσαλονίκης καὶ τὸ καύχημα, ὁ στύλος, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος, ἢ παμφαῆς μυροθήκη, ὁ θερμὸς προστάτης, τῶν ἐν θλίψεσι ἀναγκῶν, ποικίλων ἐξάρπασον, τοὺς πόθῳ ἀνευφημοῦντάς σε.

Καὶ τὰ λοιπὰ ἐκ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου καὶ Ἀπόλυσις.

ΟΡΘΟΣ

Μετὰ τοὺς συνήθεις Κανόνες, ἕτερος Κανών.

Ἦδὴ α΄. Ἦχος α΄. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ἀναστάσεως ἡμέρα Δημητρίου σφαγῆ, πίπτει καὶ γὰρ ἡ πλάνη,
ἢ δ' Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐξεγήγερται λαμπρῶς καὶ χαίρει
χαρᾶ, ὡδὴν χαριστήριον, τῷ Θεῷ ἀνακράζουσα.

Καθαρθῶμεν ρύπον πάντα καὶ δραμώμεθα, ἔνδον
λευχειμονοῦντες, τοῦ Δημητρίου τῆ σορῶ, ἐξαστράπτοντα αὐτὸν
ὀρῶντες τρανῶς, ὡς ἂν ἀκουσώμεθα, πρὸς τοῦ Μάρτυρος
χαίρετε.

Οὐρανοὶ μὲν διηγοῦνται ὄντως δόξαν Θεοῦ, ἦν τοὺς πιστοὺς
δοξάζει, ποίησιν δ' αὖθις τῶν χειρῶν, Θεοῦ ποίημα τὸ πᾶν,
Δημήτριος διδάσκει, διὰ τοῦτο γεραίρεται.

Ἦδὴ γ΄. Δεῦτε πόμα.

Δεῦτε πόμα πίωνεν καινόν, ἐκ πλευρᾶς Δημητρίου τὸ
προχεόμενον, καὶ τῆς ὁσμῆς τῆς αὐτοῦ, γευσώμεθα μῦρον
δαψιλῶς, ἐν ᾧ στερεοῦμεθα.

Νῦν πᾶσα πεπλήρωται χαρᾶς, ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία μνήμη τοῦ
Μάρτυρος, Θεσσαλονικῆ δὲ κροτεῖ, καὶ μᾶλλον τοῖς μύροις τοῖς
αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐστερέωται.

Χθὲς συνεσταυροῦτο τῷ Χριστῷ, τῆ ἀθλήσει τῆ θεία ὁ μέγας
Δημήτριος, καὶ συνδοξάζεται νῦν, λαμπρῶς στεφανούμενος Θεῷ,
ἐν ᾧ ἐστερέωται.

Ἦδὴ δ΄. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, τοῦ Δημητρίου τῆς σοροῦ, στῶμεν
εὐλαβῶς καθορῶντες, φαεσφόρον σήμερον τὸν Ἀθλοφόρον
κράζοντα, δράμετε νοητῆς εὐφροσύνης, καὶ ὕδωρ ὡς ἐκ πηγῆς,
μῦρον ἀντλήσατε.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνὸς ὁ μυρορρόας τῷ Χριστῷ, τέθυται σφαγῆ ἔκουσίῳ, του ποιεῖν γὰρ ἔσπευδε τὸ τοῦ Χριστοῦ ποτήριον, πίνει οὖν καὶ πηγὴν τὴν τῶν μύρων, πιστοὺς ποτίζει· διὸ καὶ μεγαλύνεται.

Ἄρσεν μὲν τὸ εἰς θυσίαν προσαγόμενόν ποτε, ἦν ὑποδηλοῦν τὸ γενναῖον, ἀρετῶν καὶ γόνιμον τῶν προσαγόντων οὕτω γάρ, βούλεται Θεὸς ἔχειν τοὺς πάντας, ὅρα μοι ταῦτα λοιπόν, τῷ θείῳ Μάρτυρι.

Ὡδὴ ε΄. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου.

Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέως, καὶ σὺν ὕμνοις μύροις νῦν προσέλθωμεν Δημητρίου, καὶ αὐτὸν ὀψόμεθα, ὡς ἐκ παστοῦ ἀνίσχοντα, ἥλιον πάντας φωτίζοντα.

Τὴν ἄμετρόν σου καρτερίαν, Χριστοῦ ὀπλίτα σοφέ, καὶ Ἄγγελοι βλέποντες, ἰδοὺ σῶμα ἐκπλαγῶς ἀνέκραζον, ἀδάμαντος στερρότερον πνεῦμα, χειρῶν Θεοῦ δ' ἄξιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῇ μυροθήκῃ Δημητρίου Μάρτυρος, καὶ λαμπάδος, τὰς ἔνδον κοσμήσωμεν, τὸ μῦρον ὡσεὶ ἔλαιον, ψυχῆς ἀγγεῖοις λαμβάνοντες.

Ὡδὴ στ΄. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶσα σοφέ, ὠραιότητος πρώτης εἰς καιρὸν ζωῆς ξύλου, λαμπρῶς τετύχηκας τὸν ἀρμόζοντα, καὶ τρυγᾶς ἐν τῇ Ἐδέμ, ἀγαθῶν παγκαρπίαν.

Σωτήρ μου καὶ ρύστης ἐβόας Χριστός, ἐξ ἐχθρῶν μου ὀργίλων τῶν ἀθέων, εἰδώλων καταμωκώμενος, καὶ λελόγχευσαι, διὰ τοῦτο τὴν πλευράν, Ἀθλητὰ γενναιόφρον.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ.

Τῷ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ καὶ ἀντιλήπτορι, εὐχαριστήριον ὠδὴν καὶ ἱκετήριον, νῦν προσφέρω σοι ἡ πόλις σου Ἀθλοφόρε, ἀλλ' ὡς

ἔχων ἐκ Θεοῦ ἰσχὺν ἀήττητον, ἐκ παντοίων πειρασμῶν με
ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι· Χαίροις Μάρτυς Δημήτριε.

Ὁ Ὄκος.

Ἄλλος ἥλιος ὤφθης, οὐρανόθεν ἐκπέμπων, αὐγὰς τὰς τῶν
θαυμάτων τῷ κόσμῳ, καὶ σὺν τοῖς Ἀσωμάτοις χοροῖς,
παριστάμενος τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἰλέωσαι τὸν εὐσπλαγχνον,
τοῖς κράζουσι πρὸς σὲ τοιαῦτα·

Χαῖρε, δι' οὗ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη·

χαῖρε, δι' οὗ ὁ Χριστὸς ἐκηρύχθη.

Χαῖρε, τῶν πιπτόντων βροτῶν ἢ ἀνόρθωσις·

χαῖρε, προκοπτόντων ἀνδρῶν ἢ βεβαίωσις.

Χαῖρε, κάλλος ἐνθεώτατον, ταῖς ἐνθέοις ἀρεταῖς·

χαῖρε, στόμα χρυσαυγέστατον, τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις τοῦ Δεσπότης θεραπείων·

χαῖρε, ὅτι φυλάττεις τὴν σὴν πόλιν ἐδραΐαν.

Χαῖρε, ἀστήρ τοῦ σκότους ἀντίθετε·

χαῖρε, φωστήρ ἀπάσης τῆς κτίσεως.

Χαῖρε, δι' οὗ καταργεῖται ἡ πλάνη·

χαῖρε, δι' οὗ ἐνεργεῖται ἡ πίστις.

Χαίροις, Μάρτυς Δημήτριε.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου.

Γυναῖκες εὐσεβεῖς νῦν διδάχθητε, παρθενίας χάριτας, ἴδε ὁ
κλεινός, Χριστοῦ ὀπλίτης, τὰ μῦρα τῆς καθάρσεως δείκνυσι,
μέγαν καρπὸν ἃ βλύζει παρθενικῶν ἐξ αἱμάτων, ὑμνῶν τὸν τῶν
Πατέρων Θεόν.

Ὡς ὄντως ἱερὰ ὦ Δημήτριε, σφαγὴ σοι πλευρόνυκτος ρύγνησι
πλευρᾶς, τὸ ἐπισκεπὸν σαρκίον, καὶ γυμνήν τῷ Χριστῷ δεικνύς
ἔκραζες· οὐ κέκρυπται ἀπὸ σοῦ, τὸ ὄστούν μου κρυφῆ, ὅπερ
εἰργάσω Χριστέ.

Θανάτω ἀντηλλάξω Δημήτριε, ζωὴν τὴν αἰώνιον, σπεῖρεις οὐ σαρκί, ἀλλὰ γὰρ πνεύματι· διὸ καὶ θερίζεις ἐκ τούτων τὰ μόνιμα, τὸν μόνον εὐλογητὸν μεγαλύνων, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Ἦδὴ η΄. Αὕτη ἡ κλητή.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ ἀνεβόας Δημήτριε, ἄρτου σαρκὸς τοῦ Λόγου, κατατρυφήσωμεν πάντες, καὶ τοῦ αἵματος, ζωηφόρου εὐλαβῶς κοινωνήσωμεν, λογχεύη· διὸ τὴν πλευρὰν καὶ μῦρα βλύζεις.

Ἴδρον κύκλον τοὺς ὀφθαλμούς σου φαιδρῶς καὶ ἴδε, πόλις Θεσσαλονίκη λαοὶ ἐκ γῆς μακρόθεν, ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης καὶ ἑώας νῦν ἤκασι, ἐν σοὶ προσκυνῆσαι, Δημήτριον τὸν μέγαν.

Τριαδικόν.

Πάτερ Παντοκράτορ καὶ Λόγε καὶ Πνεῦμα, μοναρχικὴ οὐσία, Σὺ εἶ Θεὸς μου καὶ δόξα, ἀνεκραύγαζεν ὁ Δημήτριος· διὸ καὶ λελόγχευται, καὶ νῦν τῇ Τριάδι δοξάζει μετ’ Ἀγγέλων.

Ἦδὴ θ΄. Φωτίζου, φωτίζου.

Ὡ θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς, τοῦ Χριστοῦ Ἀθλοφόρε ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, καὶ ἐν κινδύνῳ καιρῷ μεθ’ ἡμῶν, ἦν σὸς λαὸς ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ὡ πᾶσχα τὸ θεῖον, ἡμῶν Δημήτριε σοφέ, διὰ σοῦ πάσης βλάβης, ἐξ Αἰγύπτου ἀντικρυς, βαίνομεν πᾶσα ἡ πόλις σου, ἦν ὁδηγῶν τῇ ἐπηγγελημένῃ, τρυφῇ εἰσάγοις πρεσβείαις σου.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Ἐν τῷ Σταυρῷ καθοπλίσας, τὸν Νέστορα δι’ ἐκείνου, Λυαίου ἔλυσας θράσος, Δημήτριε ἐν σταδίῳ, ὡς ὁ Χριστὸς δὲ ἐνύγης, λόγχη πλευρὰν σου, ἐν ᾧ τὴν ποιμνὴν σου φρούρει.

Τοῦ σεισμοῦ.

Κύριε ὁ ἐπιβλέπων, ἐπὶ τὴν γῆν οὐρανόθεν, καὶ ποιῶν ἅπασαν τρέμειν, ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ σεισμοῦ, τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις,, ἦν ἔδωρήσω, Χριστιανοῖς προστασίαν.

Αἴνοι. Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Λογχευθεῖς τὸν πολέμιον, σοῦ ταῖς λόγχαις κατέτρωσας, καὶ νεκρὸν ἐτέλεσας ἀνενέργητον, οὗ τῆς κακίας Δημήτριε, ἡμᾶς ἀπολύτρωσαι, ἰσχυροὺς κατὰ παθῶν, τυραννούντων ἐκάστοτε, ἐργαζόμενος, ἱεραῖς σου πρεσβείαις θείῳ φόβῳ, κατανύσσω τὰς καρδίας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν Ἄγιε. (Δίς)

Ποταμόν σε πληρούμενον, τῶν ναμάτων τοῦ πνεύματος, ἐπιγνόντες Ἄγιε ἱκετεύομεν, τὰς ἐκτακείσας ψυχὰς ἡμῶν, παθῶν παραβάσει, συμπαθεία σου πολλῇ, ἱερῶς καταδρόσισον, καὶ ἀπόπλυνον, ἐνυπάρχοντος ρύπου καὶ μυρίων, ἀπολύτρωσαι κινδύνων, καὶ αἰωνίου κολάσεως.

Ὡς ἀστήρ φαινότατος, ἐπὶ γῆς ἀναδέδειξαι, τῶν θαυμάτων λάμπει τὴν ὑφήλιον, καταλαμπρύνεις ἐκάστοτε, Δημήτριε ἔνδοξε, τῆς ἀχλύος σκοτασμόν, ἐκδιώκεις πρεσβείαις σου, τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ τὰς νόσους ἰᾶσαι τῶν ἐκ πόθου, ἐκτελούντων σου τὴν μνήμην, κλέος Μαρτύρων καὶ καύχημα.

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀκολουθίας καὶ Ἀπόλυσις.

Πηγὴ Βουτσινὰς Ἠλίας